

## กายภาพบำบัด ธรรมบำบัด สัจจะครั้งที่ ๒

บรรเจิด จันทร์เชื้อ

R21030

ข้าพเจ้าไปวัดอัมพวันหลายครั้ง เริ่มปฏิบัติธรรมติดต่อกันมาแต่ตั้งเดือน มิถุนายน ๒๕๔๕ จนถึงปี ๒๕๔๙ รวมแล้ว ๔๙ ครั้งเท่าเลขท้าย พ.ศ. พอดี พอเริ่ม ครั้งที่ ๕๐ ก็ตรงกับ พ.ศ.๒๕๕๐ พอดี ขณะนี้ปฏิบัติมา ๕๔ ครั้งแล้ว เดือนเมษายน ๒๕๕๐ ไปทั้งต้นเดือน กลางเดือน และปลายเดือน อุปสรรคไม่มี บารมีไม่เกิด หลวงพ่อท่านพูดไว้หลายแห่งในหนังสือของท่าน หากข้าพเจ้าไม่ป่วยหนัก คงไม่รู้จักหลวงพ่อก และได้ปฏิบัติธรรมมาจนบัดนี้

การปฏิบัติธรรมของข้าพเจ้าไม่ค่อยก้าวหน้าเท่าที่ควร เพราะขาดๆ เกินๆ บ่อย ข้าพเจ้ามีใจที่สู้แต่กายไม่ สนับสนุน เพราะมีโรคภัยเบียดเบียน

ขอเล่าประสบการณ์ดังนี้

- ๑) ปลายเดือนธันวาคม ๒๕๔๘ ขณะปฏิบัติธรรมที่คามวาสี เติบจงกรมครบกำหนดแล้ว และนั่งสมาธิอยู่ใกล้หมดเวลากำหนด ได้ยินเสียงพูดในความรู้สึก “พระพุทธรูปมงคลคุ้มครองตัว ต้องไปบูชาเอง คนอื่นไม่จริง” ได้ยินพูดย้ำอยู่บ่อยๆ กำหนดรู้หนอกก็ไม่เป็นผล เกิดกิเลสจิตไม่สงบ เลยออกจากสมาธิ เรื่องนี้มาจากคนที่พูดจะไปบูชาพระให้ก็ไม่ได้ แต่ก็ได้เงินคืนมา พระท่านไม่ได้คุ้มครองตนอย่างเดียว ท่านให้โชคลาภด้วย
- ๒) เมื่อครั้งไปปฏิบัติธรรม ครั้งที่ ๕๑ ประมาณเดือนกุมภาพันธ์ ข้าพเจ้าล้มเอายาลดความดันไปด้วย หมอให้กินทุกวันหลังอาหารเช้า ข้าพเจ้าเลยเข้าไปไหว้พระประธานในโบสถ์ เอน้ำมนต์มาตั้งสัจจะอธิษฐาน ขอกินน้ำมนต์แทนยา เมื่อกลับถึงบ้านก็ไม่กินยาเลย กินน้ำมนต์ประจำ หลังสวดมนต์พระพุทธรูป ๑๐๘ จบ และคาถากันโรคภัยไข้เจ็บ

วันหนึ่งขณะจะปฏิบัติธรรม กล่าวคำนมัสการพระรัตนตรัย เมื่อกราบครั้งที่ ๓ มีแสงสว่างวาบไปทั้งห้อง ไฟฟ้าไม่ได้เปิด ไฟไม่แลบ และเวลาเกือบเที่ยง แต่แสงสว่างมากจริงๆ ชั่วแวบเดียว เมื่อลืมตาขึ้นก็ไม่มีอะไร ข้าพเจ้าเดินจงกรมแล้วนั่งเป็นปกติ ประมาณ ๑๕ นาฬิกา จึงออกจากปฏิบัติ รู้สึกยังปวดท่ายทอยอยู่นิดๆ ปกติเมื่อออกจากสมาธิจะรู้สึกสบาย

เมื่อลงมาข้างล่างพบลูกสาวลูกเขยมาเยี่ยม ลูกสาวถามพ่อกินยาหรือเปล่า ข้าพเจ้าบอกว่าไม่ได้กิน (แต่ไม่ได้บอกว่าไม่ได้กินมา ๓ เดือนกว่าแล้ว) ลูกสาวเลยบอกให้แฟนเขาวัดความดันโลหิต ปรากฏว่าความดันผิดปกติ คือสูงทั้งตัวล่างและตัวบน เมื่อลูกสาวกลับไปแล้ว ความปวดที่ท่ายทอยทวีขึ้น เมื่อปฏิบัติก็รู้สึกว่านิมิตดี ข้าพเจ้าคิดว่าคงจะมีอะไรผิดปกติจึงกลับขึ้นห้องพระ แล้วนั่งคิดใช้สติปัญญาพิจารณา เหตุแต่ต้น ธรรมของเราก็ก็นิ่ง อ่อน สบายดีอยู่ แต่สติไม่ค่อยได้ใช้อย่างหลวงพ่อบอกว่าเลย ปัญญาจึงยังไม่เกิด สมาธิก็เพิ่งจะเริ่มต้น ยังไม่เก่งถึง ๒๐% อย่างหลวงพ่อบอกว่าเลย ควรเดินสายกลาง คือไม่ตั้งหรือหย่อนจนเกินไป เมื่อใคร่ควรหยุดแล้ว จึงเอาน้ำมนต์ของหลวงพ่อดั่งไว้ที่โต๊ะบูชาเป็นประจำ และยาลดความดันซึ่งอยู่ใกล้ๆกัน มาทำการ

กราบขอขมาคุณพระศรีรัตนตรัยและบารมีหลวงพ่เป็นที่พึ่ง อธิษฐานจิต กินยาพร้อม  
น้ำมนต์ ขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่วัดอัมพวันโปรดงดเว้นโทษของข้าพเจ้าทั้งปวง ย้ำตั้งสัตย์  
อธิษฐานอย่างแน่วแน่ แม้โรคภัยไข้เจ็บจะไม่หายก็จะขอปฏิบัติกรรมอย่างไม่ลดละ ตั้ง  
สัจจะตามครั้งที่หนึ่ง อายุ ๗๓ (ปีนี้ ๗๔) จะตั้งใจทำความดี ด้วยการปฏิบัติกรรม ถึง  
จะแก่ก็ยังไม่สายที่จะทำความดี อายุเพิ่มอีก ๑ ปี จำนวนปฏิบัติเพิ่มเป็น ๕๔ ครั้ง  
ขอให้ได้เท่าอายุหรือมากกว่า ขอกราบแทบเท้าของหลวงพ่ ขอบารมีหลวงพ่ช่วยเป็น  
กำลังใจให้สำเร็จตามสัจจะครั้งที่ ๒

อยู่บ้านก็ปฏิบัติเป็นประจำ ประมาณ ๒ ชั่วโมง (เดิน ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง)  
ตอนเช้ารอใส่บาตรก็เดินเท้าเปล่า เดี่ยวนี้ถ้ามีเวลาก็ยืนเหยียบกะลา เพื่อยึดเส้นยึดสาย  
เมื่อนั่งสมาธิแผ่เมตตาเสร็จก็หัดเดินเข้าไปห้องพระเพื่อความชำนาญ เพราะคราวก่อนมี  
ผู้หวังดีไม่ยอมให้ข้าพเจ้าเข้ารับประกาศนียบัตรจากมือหลวงพ่ แต่ข้าพเจ้าไม่ยอม  
เพราะการเข้ารับของจากมือหลวงพ่ เป็นสิ่งสูงสุดจากใจของข้าพเจ้า

ใครมีลูกหลานพาเข้าวัด หัดสวดมนต์ไหว้พระตั้งแต่เด็กๆ เป็นการถูกต้องและดี  
ที่สุด ข้าพเจ้าเข้าวัดตั้งแต่เด็กๆ เพราะยายพาไปวัดทุกวันพระ พ่อแม่ก็ช่วยกันหาเงิน  
เลี้ยงลูก พ่อทำงานรถไฟ แม่เป็นแม่ค้าขายขนมที่ตลาดคลองโพธิ์หรือตลาดนอก  
จังหวัดอุตรดิตถ์ เมื่อแม่ขายขนมหมดก็เอาลูกใส่กระจาดสาแหรก อีกข้างหนึ่งใส่ของ  
สำหรับทำกับข้าวเลี้ยงครอบครัว และทำขนมในวันต่อไป หากกลับบ้านเป็นประจำ  
ข้าพเจ้ายังเป็นเด็กเล็กแท้ๆ แต่จำได้แม่นยำ จากเป็นเด็ก เป็นหนุ่ม เรียนหนังสือ  
ทำงาน มีครอบครัว มีลูกมีหลาน เป็นลุงเป็นตาแล้ว แต่การมีและใช้สติปัญญาอย่าง  
หลวงพ่อบอก และดำเนินชีวิตแบบเศรษฐกิจพอเพียง ตามพระราชดำรัสพระเจ้าอยู่หัว  
แต่ธรรมเนียมปฏิบัติควรจะยิ่งๆขึ้นไป ยังไม่พอเพียง

กราบขอพรพระรัตนตรัย ประสิทธิพรชัยแด่พระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญธรรม  
สิงหนุราจารย์ หลวงพ่อบุญของปวงศิษย์ทั้งหลาย ให้มีสุขภาพแข็งแรง มีอายุมั่น ขวัญ  
เย็น เป็นร่มโพธิ์ เป็นที่พึ่งของลูกศิษย์ และเป็นหลักชัยของพระพุทธศาสนาชั่วกาลนาน  
และขอให้ข้าพเจ้าได้มาปฏิบัติธรรม อีกจนถึงที่สุด